

PERIÓDICH VERMELL

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

PREUS DE VENTA
25 exemplars. . . . . Una pesseta
Cada número. . . . . 2 quartos
Surt a llum ab tota regularitat á lo menos una vegada
cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
6-RONDA DE LA UNIVERSITAT-6
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Tot Espanya, portat á domicili. . . . . 8 rals trimestre
Països de la Unió Postal. . . . . 10 id. id
Dona números extraordinaris sempre que ho demanin
las circunstancias

LA UNITAT ALEMANA
Y LA POLÍTICA D' EN BISMARCK

Dat lo luxu de forsa que desplega l'imperi alemany d' alguns anys á n aquesta part, lo es que diguem algo sobre la base en que descansa la unitat alemana.

La base de sa potencia es un pacte de sang contret tretze anys enrera ab los principats alemanys que fins llavoras habian tingut autonomia propia.

Pacte inquebrantable y que no s' pot trencar sense arrastrar ab sa ruptura la ruina dels contrayents.

Si 'l pensament de Bismark no s' ha realisat encara, no haurá pas sigut per falta de bon desitj, pero 'ls desitjos no sempre poden satisfacerse. De segü que no s' aparta de son cervell la idea de veure de quin modo podria pescar los 9.000.000 d' alemanys que l' Austria reté en son Estat, y si aquest plan no l' ha portat á terme, no haurá sigut per sa culpa, porque es un problema dependén de circunstancias casuais.

Si la aneixo hagués sigut possible portarla á cap, l' antich reyne de Prussia, qu' es lo pop mes gros del imperi, s' hauria pogut considerar com á robust y potent; lo pacte de sang quedava assegurat, y Prussia passava á ser lo porta-bandera de la unitat alemana.

Mes no habentse resolt lo problema quin pensament forá 'l de tota aquesta colla de principats que constitueixen la confederació del imperi si algun dia rebessin un petardo inesperat?

Lo príncep de Bismark no pot ignorar que la fortuna es molt enjogassada, y que

ab la mateixa facilitat dona la cara com gira las espatllas; la historia n' hi pot donar exemples á l' alsada de un campanar.

Y si bé es veritat que la unitat es poderosa, tampoch es menos cert, que mentres lo problema alemany estiga per resoldre, lo camí sempre estarà erissat de perills.

No hi ha cap dupte que es á Bismark á qui 's deu l' esforç poderosíssim que Prussia feu en tres distintas vegadas; lo 64, 66 y 70 son fetxas que forman época en la historia del poble alemany.

Y encara que 'l problema de la unitat alemana lagi quedat enlayre, després d' aquell terratrémol bélich, es de homes prudents y reposats lo mirá 'l porvenir, porque es molt perillós volguer se 'l pinxo d' Europa.

Alemania no tingué conciencia propia de sa nacionalitat fins á Waterloo.

Se pot ben dir que desde allí comensá á coneixe y á acariciar aquesta idea.

Lo pensament de sos poetas y pensadors fou traduhit á canonadas baix la atrevida iniciativa d' en Bismark, y lográ que 'l poble alemany, possehit d' entusiasme per sa nacionalitat, derramés generosament sa sang en los camps de batalla sacrificantse en aras de sa embrionaria confederació.

Compregueren que com fins llavoras no podian continuar, puig sa independencia, per quedar completament garantida, debia descansar en bases ben seguras; en sa unitat.

Pero ¿fou á Sedan ahont acabá lo problema alemany?

No; puig que es mes extens, mes atrevit; y no es á Fransa la clave d' aquest problema, puig si tornava á lluytar ab ella ab l' éxit de 1870, sols li feria petar sos quartos; tal volta está en la tantas vegadas remanada qüestió d' Orient, que cada cop que s' remou, la Europa tremola comoguda com si tingués lo presentiment que aquella qüestió fos la espurna que hagués de produhir l' incendi. A bon segü que si hagués fiesat sas miras d' engrandiment cap al nord de sas fronteras, pot ser n' haguera sortit mes barato que no pas perseverant en la actual política que segueix, porque si bé ab ella ha lograt convertir á l' Austria en una nació exclussivament eslava y oposarla per barrera á la ambicioça Russia, sos compromisos adquireixen tal magnitud que 's fan de impossible y aventurada realisació.

Además, per sa posició geográfica, Alemania 's veu obligada á ser una nació militar per excelencia, y si bé es ja una qualitat nata en ella, dats los adelantos que actualment te l' art de la guerra y l' exercit inmens que ha de sostenir per tirar avant sos ambiciosos projectes, empobreix la nació de tal modo, que ab prou feynas lo pobre pot menjar pá, y aquest luxu de forsas, per efecte dels gastos que son sosteniment li imposa, inaugura la ruina de sa hisenda, l' ensantla á una bancarrota segura.

Si Alemania segueix per aquest camí es fácil que li succueixi lo que á la Espanya de Felip II, que á sa mort deixá la nació plena de compromisos y enrotllada de enemichs. — W. ***

CANTARS

Mentres visqui l' Infortuni
no 't burlis de la Misèria,
que son esposos, y á voltas
lo marit venja l' ofensa.

Deshonra, roba, assessina,
entra després á un convent;
y dirán al cap d' un sigle:
—Avuy es sant... (lo nom teu).—

Lo qui comet una falta
creyent que ningú 'l veu, s' erra;
tenim sempre un testimoni
que 'ns ho retréu: la Conciencia.

No os fieu d' aquell que diu
que no tem la nuvolada,
si al sortir de casa seva
veyeu que s' endú 'l parayguas.

Las fortunas de la vida
son com las onas del mar:
unas pujan, altres baixan
fins que son al arenal.

Jo só contrari dels que
diuen:—no 't burlis dels vells!—
me 'n burlo porque 'l Destino
me castigui á sé 'l mateix.

Si no vols passar per mut
enrahona, pro ab sustancia;
que si enrahonas sens ella
passarás per un xerraire.

Aquells que diuen y creuen
que pot absoldre un confés
las mes negras malifetas...
¡que 'n son, lector, de dolents!

Molts homes diuen que, "la
perfidia mata la cassa."
Pot sé sí, pero á mi 'm sembla
millor medi, escopetadas.

J. GUINART

COLECCIÓ DE TIPOS AL NATURAL

LA MALA ESTRELLA

¡Ara mireu lo que son las cosas!

Lo que neix estrellat, tant te que risqui
com que rasqui, que 's compleix lo seu
síno mal que li pesi. Aixís li ha passat á
un senyor molt rich y molt bon mosso que
hi ha allá per l' Ampurdá en un poblet de
la frontera y que nosaltres estimém molt;
aquest senyor, que te molts suros y molts
quartos, no era prou felís ab tot aixó y li
faltava quelcom que li complís la seva vanitat.

Lo seu desitj era figurar. ¡Ja n' hi ha
molts en aquest temps que pateixen del
mateix mal! pero ¡carat! hi ha que conformar-se
per lo que un hom ha nascut... pero
¿qui te aquesta virtut? molts pochs, y
aquest senyor que te tants suros va dirse:

—¿Qui sab, si 't fas de la esquerra, tal
volta podrás pescar algo que 't posi pe 'l
cim dels altres y 'l teu nom s' escriga ab
lletras de motllo en los diaris?

Y en efecte, dit y fet; lo varen proposar
candidat pera la Diputació Provincial.

¡Quin goig... quina alegría! Desseguida
cria al seu mosso y li diu:

—Mira, noy, ves á Girona y llogam un
pis dels que gastan los diputats provin-
cials, ¿ho enténs? embala 'ls mobles y cap
allá. ¡Ah! de avuy endevant me dons lo
tractament.

Pero ab tot y aixó, 'l nostre héroe no
habia contat que la mala estrella se li po-
saria entremitj, y aixís va ser; arriba 'l dia

y va ser derrotat en tota la línea, anant
per terra totas las sevas ilusions.

—¡Ay Deu meu! diuen que va exclamar
tot amohinat; ¡qué 'm queda á 'n aquest
mon? sols los suros; pero ab los suros, ¿qui
't coneixerá? ¡algun marxant y res mes!...
aixó no es pas prou; tens de figurar, y bas-
tants diners tens pera conseguirho... ¿Qui
sab si podrias ser alcalde del poble? Aixó
també es honorífich y... ¡qué dols deu esser
póguer manar y remenar, encara que si-
guí en un poble petit!... ¡y qui sab si ab lo
temps te podrias fer tan célebre com lo
mateix Rius y Taulet!... ¡de mes verdas se
'n maduran! y ademés que faig posta que
aquest senyor no te tans suros com un
hom.

Y en efecte, aquella manía de figurar se
li va clavar al clatell de tal modo, que may
parlava d' altre cosa y fins ho somiava de
nit;—d' aquí varen neixer unas célebres
eleccions que tan varen donar que parlar
y que fins los diaris ne varen dir algo—y
després de molts suors de cap y de butxa-
ca va conseguir ser regidor.

¡Allavoras, allavoras haguereu vist qui-
na alegría! ¡Ara sí que só ditxós! deya als
amichs; ja s' acabat alló de la mala estre-
lla!... Vingan coplas y á ballar sardanas;
y tots los diumenges feya venir una música
de fora y balla que ballarás.

Mes en aquest mon no hi ha goig com-
plert y no es fácil fugir del fat que un porta
escrit.

Arriba lo dia de fer l' alcalde... Ja 'ls
seus amichs li habian regalat, segons diu-
hen, una mangala ab un pom d' or al cim
y duas borlas molt grossas... Pero vetaquí
que la gent comensá á dir que hi hauria
empat de vots entre 'ls regidors pera fer l'
alcalde y que tindria de apelarse á la sort.

¡Ay Deu meu, quina suor, quina engu-
nia 's torna á apoderar d' aquest bon se-
nyor! ¿Y per aixó, en quatre anys que
portas de aspirant, tants sacrificis, tants
disgustos y tants diners que t' has gastat...
pera que al fi y al cap la teva alcaldía la
decidesqui la sort?...

Es diumenge, se 'n va á missa y s'enco-
mana á Deu (puig hi ha qui diu que aques-
tas prácticas may hi son de mes), y no falta
qui assegura, que va encendre duas can-
delas devant la escaparata de santa Lussia
que te á casa seva.

Arriba l' hora y cap á la casa de la vila
falta gent... Un silenci sepulcral rodeja la
l' estancia... Tots los regidors molt graves
y molt ben vestits, están asseguts al entorn
de una taula... Lo president prepara la
elecció.

Primer alcalde... resulta empat.

—Señores, en estos casos decide la suerte,
diu le secretari allargant un coll de grua;
y responen tots á coro: ¡á la suerte! menos
l' aspirant que esbufega de tanta emoció...

Fican las bolas dins de l' urna y li do-
nan voltas... Surt fa bola, y en aquest mo-
ment l' aspirant á alcalde se sent una bas-
ca, una suor y una gratera á las camas;
mira ¡y may diriau qué hi veu? La mala
estrella que las hi tenia entrebancadas...

—¡Ay Deu meu! exclama en lo moment

que 'l secretari pronuncia lo nom agraci-
at (y que no es lo seu). ¡Quina totalitat! ¡La
mala estrella, la mala estrella!!! ¡Estaba
escrit que no habia nascut pera diputat ni
tan sols per alcalde!

Estupefacció general, en mitj de la qual,
lo nostre home fa vot de retirarse á la vida
privada y anarsen á acabar sos dias ab
tranquilítat á un poble que encara hi te
mes suros que en lo de la carbassa arcal-
desca.

De la colecció que tenim pera publicar,
un altre dia en traurem un altre tipo, petitó,
d' aqueixos que portan sempre ulleras y
fan ganyotas ab los ulls; en los quals Dar-
win se degué inspirar per escriure las se-
vas teorías sobre la procedencia directa
del home, del animal que se 'n diu mico.

N. BUSQUETS

Per no faltar á la costum fusionista
aquestos dias han sigut distingits, segons
sos mereixements:

La Nueva Era, de Cádiz, nou processos
en quatre números;

El Posibilista y El Alabardero, de Sevi-
lla, denunciats als tribunals ordinaris;

El Palleter, de Valencia, una nova cau-
sa criminal;

El Cabecilla, de Madrid, processat, prè-
s lo director y recullits los números de la
venta pública.

El Navarro, de Pamplona també ha re-
but.

Y després diguin que 'l restabliment de
las *garantías constitucionals* no es una *ga-
rantía*.

A propòsit de tantas tuyinas á la premp-
sa, un diari observa que tots los plats tren-
cats per las cestellas del govern las pagan
los periódichs, y treynt comptes troba que
lo mateix dia que va divulgarse la noticia
d' haberse sublevat en Navarra *cinch* car-
rabiners al crit de *¡Viva la República!*
també *cinch* diaris de distints punts d' Es-
panya rebian las caricias de l' autoritat.

Vaja, que ni á Xauxa.

¡Viva en Cánovas II!

¡¡¡Viva!!!

***

Ara qu' está de moda en Serrano, y que
fins s' escriuen sas paraulas, com si 's
tractes d' un personatge sério, no podem
resistir lo desitj de ferlos saborejar un
brindis seu.

Velshiaquí:

«Salud y gracias al comité de Tuy: salud
al Sr. Montero Rios, mi mejor y más leal
amigo, de quien juro no separarme jamás,
porque veo en él personificada la libertad,
la democracia y la honradez. Declárome
reos por no haber venido antes á esta tierra.
¡Viva el rey! Dios le ilumine para que ja-
más se aparte de la opinion pública. Confío
que á su regreso de Alemania se decidirá á
resolver la crisis avanzando.»

Y com cosa providencial, en acabant de llegir aquest brindis, m' ha vingut á la má *El Molin* ab lo retrato del tal Serrano, orlat ab fets de la seva vida, condensats de la següent manera:

1846 ; *Viva Espartero!* — 1856 ; *Abajo Espartero!* — 1866 ; *Viva la Reina!* — 1868 ; *Abajo los Borbones!* — 1874 ; *Viva la República!* — 1883 ; *Viva el Rey!*

Ara díguintme vostés qué 'n deuen haber fet de la vergonya los que no 'n tenen.

Y no 's donga per entés cap de la ma guerra.

** **

Diuen que 'n Ruiz Zorrilla prepara un altre manifest.

Está molt be, D. Manuel.

Pero adverteixi que als verdaders revolucionaris, als que no ho son de boca, encara no se 'ls hi ha olvidat aquella frase de vosté:

Devant de la reacció, so revolucionari; mes devant de la revolució estaré per la reacció.

Ara no vulga feros combregar ab rodas de molí, porque ja 'ls manifestos los escoltem com qui sent ploure.

** **

Una colla d' enmascarats saltejan l' altra nit una caseta de la montanya de Montjuich y roban *sis duros*.

Una colla també, dias avans, se situa en la carretera de Sabadell y Tarrassa, robant los carros que durant tota la nit varen passar.

Está clar ¿no han d' abundar los lladres? si hi ha tanta gent obligada á deixar l' ofici, los uns per excés de contribucions, altres per excés de llenya.

Tal vegada las duas collas indicadas eran periodistas que han abandonat la carrera.

Perque 'l robar es menos exposat que 'l escriure en aquestos temps de llibertat fusionista.

** **

Lo diari italiá *L'Epoca* porta una lámina en sa primera plana representant l' afusellament del quatre sargentos en Santo Domingo de la Calzada.

MÁRTIRS DE LA LLIBERTAT es lo títol que *L'Epoca* dona á la lámina.

¡Quina vergonya, Sr. Sagasta!

¡Quina vergonya!

** **

Deya un telégrama del *Diario de Barcelona* que *La Revista Social* de Madrid declaraba que los anarquistas eran los factors dels sublevaments de Badajoz y la Seu d' Urgell, cosa purament militar.

Habiam llegit avans *La Revista*, recordabam perfectament qué deya sobre 'ls pronunciaments últims, y no sabent com lligar caps entre 'l telégrama y la veritat de la cosa, hem repassat l' article últim de nostre colega de Madrid, y vamos... creyém que 'l *Brusi* de tan vell repapieja.

O sino que 's posi las gafas y llegeixi *La Revista Social*.

** **

Una part dels llegendimistas francesos han proclamat, com á successor d' en Chambord al *trono* de Fransa, á n' en Jaumet número 1, lo fill del de las húngaras y del as d' oros.

¡Ay! lo meu fillet, ab quina mala estrella ha nascut.

Tant jove y veures, com lo seu pare, glatint per una corona que may arribará á obtenir.

¡Ni 'l suplici de Tántalo!

*

Pero la criatureta ja 's creurá amo deis francesos y fins deu exigir lo tractament al suro de son pare.

Es natural, si ja fins en Carreras, aquell del *Diluvio*, li ha donat un renom com si 's tractés d' un rey de veras. Sí, sí; aixís com hi ha hagut D. Jaume *el conquistador* y D. Jaume *el barbudo*, lo fill d' en Carlets es D. Jaume *el matamoscas*.

Que li escau d' alló mes be.

¡Anda! ¿com riurá de satisfacció lo babós de son pare!

** **

Diu *El Cencerro*:

«Y á propósito de reyes; los Orleans y Borbones están á partir un garrotazo con motivo de la herencia de la *corona* legitimista. La verdad es que no me explico como Arderius no ha contratado á toda esa piara de aspirantes á reyes.

Los aprendices de reyes han armado pelotera por un trono que no hay: conque... digo... si le hubiera...»

** **

També es del *Cencerro* y no ho traduhim per pór que s' esbravi:

«En un pueblo de las provincias Vascongadas, el padre cura pescó en infraganti coloquio amoroso, á un ama y al sacristan. Quiso el cura meterlos en cintura, pero el ama, dijo que el amor era libre, y por lo tanto, que en derecho de su autonomía pactaba con el sacristan, separándose del reverendo.

Paciencia, padre cura, que donde las dan las toman.»

** **

Lo compte de Chambord ha mort pobre, casi miserable.

Si, está vist: sempre passa aixís ab las personas de bé.

¡Infelís!! Lo compte de Chambord aspirant á emperador dels francesos y al morir no deixar sino quatre trastos vells, pellinots y no mes que *axxanta milions de pesetas!*

Lo mateix passará quan se mori Lleó XIII ¡pobret, que dorm en un mal jas de palla, pres en un calabosso!

¡Quina llástima!

** **

De las sublevacions de Badajoz y la Seu d' Urgell, han resultat donats de baixa en l' exércit la friolera de 120 oficials.

Veus' aquí un procediment per treure d' apuros á la Hisenda espanyola que ni á en Camatxo se li va ocorre: procurar una sublevació diaria y anar donant de baixa á tots los fills de mare que portessin galls.

Y després podria seguir la beta pe 'l cantó dels empleats civils... fins arribar als ministres.

** **

¿Es veritat alló de Cuba?

Vull dir alló que porta lo diari ministerial *El Correo*, ¡ey! que no estém per multas.

Perque, sí senyors, *El Correo* nos fa assaber que 'l govern está al corrent dels manejos separatistas de la gran antilla, que no falta qui 'ls relaciona ab los fets de Badajoz y la Seu.

Y aquí si vostés, senyors lectors, hi volen fer comentaris ben llibres en son y nosaltres també, gracias á la *llibertat* de imprenta que corra en aquestos temps fusionistas.

Pero LA TRAMONTANA no s' embolica.

¿Entenen la cansó?

** **

Sis millons y mitj de rals s' estafaban al Estat en San Lúcar de Barrameda per un sol impost.

¿Sis millons y mitj? Donchs l' estafa no seria pas cap demagogo, enemich de la propietat, etc., etc.

No, no; estich segur que 's tracta de un honrat propietari, amant del ordre, de l' autoritat, religiós á carta cabal, é incapás de fer mal á ningú y donar á tothom lo que siga seu.

** **

Ja tenim á D. Alfons entussiasmant á la Cort de Viena y rebent cada festeig y banquet que Deu n' hi dó.

Vamos, m' en alegre.

Que per molts anys.

** **

En un sol dia á Barcelona han caygut de la bastida tres operaris resultantne gravement ferits, y quí sab com éstarán á n' aquestas horas.

Sempre imitem á l' estranger en tot alló qu' es supérfluo; ¿donchs perquè no imitarlos en evitar aquestas continúas desgracias?

Perque es positiu que en altres paissos, y especialment á Italia, no succeheixen com aquí, porque hi ha major comoditat y prevenció.

** **

Un diari canovista diu:

«Con los servicios del partido conservador en el gobierno y con su conducta en la oposicion, el poder no hay que buscarlo, se viene solo.»

Jo crech que basta la conducta dels *liberals* que 'ns governan.

Ho fan pitjor qu' en Cánovas.

** **

Estich segur que D. Anton á n' aquestas horas disposa que li respallin la roba de las festas y li surgeixin la levita de llagosta.

Y me sembla que 'l pobre burro ja amaneix la esquena y sua d' angunia.

¿En Sagasta pega? malament; ¿pegará en Cánovas?—Pitjor.

** **

A Madrid ha sigut prés un home ab cinch centas proclamias revolucionarias, destinadas á provincias.

Vaja, aixó també es ganas de posar la pór al cos als que tenim la desgracia de ser espanyols.

¿No 'ns governa prou bé en Sagasta?

¿No es prou liberal?

Y donchs ¿perqué s' han de sublevar tropas y escriure proclamias revolucionarias? veyám.

O al menós que la prensa tinga la prudencia de callar semblants noticias.

** **

A Vilabella hi ha un carter que no sab llegir.

Si aixó no es un miracle que ni may.

Y que en aquest no hi tenen res que veure 'ls católichs.

Es un miracle... fusionista.

** **

En lo darrer número donavam compte d' un fet com ocorregut á *Port-Bou*, essent aixís que passá á *Port de la Selva*.

Que consti.

SINGLOTS D' UN SEMI-POETA

Ab la ploma que no pinta
Paper bast y mala tinta
Versos faig
Que si gloria no mereixen
Al menos ells me mereixen
Per ensaig.

Semi-poeta, per dissort,
Ja fá temps que perdo 'l nort
Versos fent,
Puig de tant que m' hi capfico
Ab certs versos m' embolico
Fatalment.

No tenint rés de polítich
Molts cops he volgut ser crítich
Personal.
Y ab tal crítica raquíca
M' he conquistat altra crítica
General.

Si mots equívochs barrejo
En ideas que plantejo
D' afició,
Son ideas repugnants
Per certs tipos ignorants...
Sí senyó.

Senzill per naturalesa
Y usant de massa franquesa,
Parlant bé,
La falsetat, sí, m' estranya;
Pró, ia franquesa m' enganya...
¿Qué hi faré?

Partidari del realisme
He caigut en cert abisme
Positiu,
Y per més que siga broma
Lo qu' escrich, no tinch diploma
De festiu.

Arrastrat per pobre musa
Tota idea surt confusa
Sent brillant:
Mon ideal 's pert de tino
Y es potser perque barrino
Tant y tant.

Seguint com sempre 'l sistema
D' inspiració en frívol tema
Perque sí...
He fet veure, mitj frónétich,
Qu' es mon númen quasi poétich
Molt mesquí.

Foll aspirant solament
Y no gastant, francament,
Pretensions,
Lo que desitjo y no ho nego
Es distreure 'm: per 'xó entrego
Produccions.

Yo qu' escriure tant podria
Sentimental poesia
Natural,

Per no perdre anomedada
De felis, la tinch guardada...
Y es igual.

¿Qué 'n treuria d' exclamarme
Y ab certs versos desahogarme,
Sent felis?...
Si tots 'ls que hu llegirian,
No creyentho, se 'n riurian...
¿No es aixís?

M' he fixat que 'l meu destí
Es molt negre y... jay de mí!
Convensut
D' aixó perdo la *xaveta*:
Jo crech que per massa poeta
M' he perdut.

Penso y faig tot quant jo penso
Sense pensar rés y m' llenso
Dintre un foch
Que 'm crema y mon sér encen...
Y potsar ningú m' enten...
(Jo tampoch.)

Vaig en busca d' un ideal
Y d' una esperança tal
Que fins crech
Que si no me 'ls pinto pas
Quedaré ab un pam de nas...
Ja hu conech.

No puch formarme il-lusions
Perque sols trovo rahons
Buscant pau:
Si 'l amor no 'm vá mes bé
Al fi solter quedaré...
Si á Deu plau.

Es molt trist tot lo que 'm passa
Y ab aixó sufreiro massa;
La vritat!
Per haber de sufrir tant...
¿Perqué haig de viure enganyant
Y enganyat?

¿Com puch estimar la vida
Si, fingint lo qu' es mentida,
Ma mort es?

¿Qué 'n treuré per més que canti?...
...Val més que calli... y m' aguanti...
Y... res més.

PEPET DEL CARRIL

Granollers, Setembre 1883.

Un llèpol prebere, confessant á una senyora en la Seu d' Urgell, vá demanarli certa cosa que 'l lector ja compendrà, tractantse de sotanas. La senyora va dirli que bueno, que anés á casa d'ella á menjar-se 'l dols, y no cal dir si 'l reverent Tenorio va apressurarse á visitar á la senyora; pero aquesta habia avisat al seu marit, lo qual va amagarse ab un bon garrot á la má, y quan lo ministre de Deu se creya que anava á tocar lo cel ab las dents tocá 'l garrot ab las costellas tan de valent, que després de tan místichs exercicis fou precís portarlo á casa seva ab una camilla.

¡Ah! la majordona se posá furiosa, y fins pensa separarse del seu... capellá.

Y rahó que no li falta.

** **

Han desaparecut de Castelleciutat lo rector y la majordona, ab visibles senyals de haber multiplicat sos individuos.

De resultas d' estar molt per Cardona, als nous mesos la dona-major ha tingut de anar á Paris.

Y no ficantse lo rector en la vinya dels altres, casi be no tinch res que dirhi.

** **

A Oviedo estaba á dispesa un capellá en una casa ahont la mestressa tenia un pamet y un garbo que Deu n' hi dó.

—¡Adios! ja se de qué 's tracta, dirá 'l lector.

—Bueno, sí; pero deixeu-me acabar. Es lo cas que mentres lo reverent s' esplicava á la mestressa, lo marit va enviarli recado ab una ampolla que, anant dret á la testa sacerdotal, va deixarli 'l cap plé de goteras y la fesomia cuberta de regarots.

Me sembla que aviat podrá adoptarse 'l següent refran:

Quan vegis per ta casa un capellá
al garrot ja 't pots encomaná.

** **

Per Sabadell hi corren frares mendicants.

Aixís com de certas plujas en surten galipaus, allí després de la huelga han sortit frares.

Aposto un santeristo y ana porra á que 'ls fabricants no hi tenen res que veure ab la plaga dels frares.

** **

Ab un procediment semblant al dels cartutxos de perdigons ab que 'ls granujas enganyan als pagesos y altres que no ho son, pero que deuen venir del hort, han sigut sustrets al senyor rector de Ategorrieta 2,400 ralets.

Me fa gracia veure un rector ensarronat per la via dels quartos.

¡A tantas ánimas del purgatori y de mes enfora, ensarronan elis!

Vamos, que li está bé.

** **

Un altre:

Pero no pas sodomita, ey!

Ja compendrán que 's tracta d' un capellá; sí, del rector de Alceda, que qüestionant ab lo sagristá se tragué un flamench y ab tres ganivetadas l' enviá dret cap' al cel.

No ho degué pas fer ab malicia.

EPÍGRAMAS

Molt á n' en Pep va xocar
que li digués la Isabel
parlant de son cosí Biel:
—Tal jove no 'm pot entrar.

J. CAP

** **

La Nieves, noya molt fina
que no cus ni fa mitjons,
quan tenia relacions
ab lo xich de la Sibina
deya:—Aquest noy desatina;
crida si porto mantons,
y ell sent home ab pantalons
sempre 'm du la mantellina.

F. OLIVÉ

SOLUCIONS

Á LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

PROBLEMA ENFIGASSAT:—De primer hi habia quinze figas. Lo noy gran ne prengué vuyt, lo segon quatre, lo tercer duas y l' últim una.

GEROGLÍFICH:—Per estudiants als estudis.